

- Forma podomního řemesla – docházeli za zákazníkem a spotřebitelem přímo do jeho domácího prostředí.
- Nenáleželo k tradičním středověkým cechovním řemeslům, uplatňuje se až od novověku, rozkvět v 18. a 19. století, využívá blízkosti železářských hutí.
- Původ dráteníků především z Kysuc a Spiše – společný jmenovatel = neúrodné oblasti, silná sociální stratifikace, početné rodiny, sociální labilita, potřeba hledat doplňkové zaměstnání.
- Drátenictví původně skutečně jen doplňková forma, až od 19. století narůstá podíl jako hlavního zdroje obživy, přesto návaznost na agrární sektor nebyla ani tehdy přerušena.
- Prvotní forma – jen nabídka služeb v místě bydliště spotřebitele (oprava nádobí rozbitého, ale i zpevnění hrnčiny nové; pasti, vybavení kuchyně a domácnosti), nověji zpracování plechu (plechové nádoby, plechové náčiní), na sortiment vliv i móda a požadavky jednotlivých zákazníků.
- Výbava dráteníka jednoduchá (drátenická krosna s náčiním = kleště, šídlo, kladívko, dřevěná palička, drát); oblečením dlouho zůstávají součástky lidového oděvu.
- Sezónnost odchodu dráteníků do světa za prací. Odchod spojen s magickými úkony. Rajonizace odbytišť, podle obcí, dráteníci si střežili své rajóny.
- Učedník = džarek.
- Dráteník po návratu ovlivňoval nemateriální i materiální kulturu obce.
- Mluva dráteníků = krpoština, využila slova německá, ruská, maďarská.
- Rozvinutější forma organizace výroby = drátenická sdružení a dílny, posléze (především Rusko) i drátenické manufaktury.
- Expanze dráteníků po Evropě, Asii a Americe, paradoxně v okolních zemích Slovenska nejdéle přetrvávala jednoduchá forma podomního drátenictví.
- Úpadek po 1. světové válce. Od 1. republiky patrná snaha o podporu, zakládání drátenických dílen, družstev atd., od 40. let 20. století i výstavy a posléze aktivity žilinského muzea.

K. GULEJA: *Svet drotárov.* Martin 1992 (obsahuje i podrobný soupis literatury a pramenů).

A. VONDRUŠKOVÁ: *Drátenictví.* Praha 2002.

+ sborníky Povážského muzea v Žilině.